

de *gevaaren* van vervoer te lande en op rivieren en binnen-wateren.

Terwijl de gevaaren van de slavernij wel tot het verleden behooren, en dit artikel dus eenerzijds te veel zegt, maakt anderzijds deze lijst allermintst aanspraak op volledigheid.

De glasverzekering b.v. is moeilijk onder de genoemde gevaarenklassen onder te brengen om nog maar niet te spreken van de nieuwste loot aan den verzekeringsstam, de verzekering tegen tweelingen.

Ten aanzien van het karakter van de overeenkomsten van levensverzekering zegt dit artikel niets.

Nadat in het volgende artikel bepaald is, dat op alle verzekeringen, dus ook op levensverzekeringen, de daarop volgende algemeene bepalingen toepasselijk zijn en in de artikelen 249 t/m 284 K. deze algemeene bepalingen zijn opgesomd en in art. 286 een regeling is getroffen voor wederkeerige verzekerings- en waarborgmaatschappijen, volgen in de artikelen 302 t/m 308 eenige bepalingen, die specifiek op levensverzekeringen betrekking hebben.

De hoop, die men koestert, in deze bepalingen iets naders te vinden over het karakter van de overeenkomst van levensverzekering, wordt alras de bodem ingeslagen. Het eenige artikel, dat iets erover schijnt te bepalen, is art. 257 K., waarin men leest, dat de overeenkomst van verzekering bestaat, zoodra dezelve gesloten is; de wederzijdsche rechten en verplichtingen van den verzekeraar en van den verzekerde, zoo gaat het artikel verder, nemen van dat oogenblik hun aanvang, zelfs vóórdat de polis is onderteekeud.

Dit artikel *klinkt* tweezijdig. Immers, het spreekt van wederzijdsche rechten en verplichtingen. Maar let men op de geschiedkundige beteekenis van dit artikel, dan bepaalt het omtrent één- of tweezijdigheid niets. In het oud-Hollandsch recht n.l. gold de opvatting, dat assurantie een zgn. reëel contract was, d.w.z. eerst indien de premie betaald was, ontstond het contract. En nu gaat art. 257 K. hiertegen in: het wil zeggen, dat het contract bestaat, zoodra het gesloten